
Činoherní čtení

Ve Smečkách 26, Praha 1

LEDEN 2007

Jitka Ježková a Petr Bláha
v Amfitryonovi

Molière

AMFITRYON

Když já jsi ty, co potom mám být já?

Překlad / **Vladimír Mikeš**
Úprava a režie / **Martin Čičvák**

Merkur / **Pavel Kikinčuk**
Noc / **Marika Procházková**
Jupiter / **Petr Bláha** a **Jiří Zahajský**
Amfitryon / **Petr Bláha**
Alkména / **Jitka Ježková**
Kleanta / **Eva Novotná**
Sosie / **Matěj Dadák**
Thébští kapitáni / **Otmar Brancuzský**

PAVEL KIKINČUK

Pavle, začínal jsi v plzeňském divadle J. K. Tyla. Hrál jsi tam sedmnáct let. Jak na ně vzpomínáš?

Studoval jsem Janáčkovu akademii. První nabídka, kterou jsem dostal, byla od Oto Ševčíka do plzeňského divadla. Trochu později se mi ozvalo divadlo z Českých Budějovic, mohl jsem také zůstat v Brně a hrát v Mahenově divadle nebo u Mrštíků. Na radu Jaroslava Dufka, mého profesora a skvělého člověka, jsem nastoupil do Plzně. Poznal jsem se tam s Toníkem Procházkou, se kterým jsme dodnes kamarádi a který pro mě ve svých hrách napsal několik rolí. V plzeňské činohře byla výborná parta lidí. Pavel Pavlovský, Milan Vlachovský, Monika Švábová, Zorka Kostková a další.

Kdybys měl dnes poradit mladému herci, který má po škole možnost si vybrat buď hrani v Plzni nebo v Praze, co bys mu doporučil?

Těžko říct. Faktem je, že v Plzni by měl víc možností se vyhrát, dostal by asi i víc hereckých příležitostí. V Praze je větší konkurence. Ale i v oblastních divadlech, jak se jim říká, jsou skvělí herci, o některých se třeba neví nebo kolikrát ani nemají zájem jít do Prahy. Poznal jsem na vlastní kůži, když jsem se před sedmi lety rozhodl pro angažmá v Činoherním klubu, že je to začínání odznova.

Hrál jsi v mládí v amatérském divadle?

Na gymplu mě táta poslal do ochotnického divadla, které shánělo mladého kluka do role Amádea ve hře Eduarda de Filippa *Neapol město miliónů*. Spolek tehdy vedl Vladimír Kettner, profesionální herec z Divadla (tehdy) Vítězného února v Hradci Králové. Tam jsem si čuchl k herectví. Amádeo byl moje první role. To byla Itálie.

Na začátku 90. let v Plzni režíroval Ladislav Smoček Goldoniho Poprask na laguně. Jak se ti spolupracuje s panem Smočkem?

Ještě si pamatuju, jak nám na první čtenou zkoušku přinesl prohlížečku na diapositivu a promítal nám Chiozzu, místo, kde se *ten poprask* odehrává. Zkoušení bylo velmi inspirativní. Dlouho s technikama zkoušel začátek představení: ve vycházejícím slunci plápolal padající papírek. Já jsem zíral, jak to nakonec krásně vypadalo a jakou to udělalo atmosféru. Byl to obrovsky působivý obraz. Ladislav Smoček má svůj režijní styl. Ví, co bude dělat a jak to bude dělat. Vychází z herce, nabízí mu svobodu a přitom přesně ví, jak ho zařadit do celku. Jeho inscenace mají kouzlo.

C. Goldoni: Impresário ze Smyrny

Zkoušíš teď Merkura v Molièrově Amfitryonovi s Martinem Čičvákem. Jaký máš pocit z té hry?

Zkoušení zatím probíhá tak, že pořád hledáme. Pevně doufám, že to jednou najdeme. S Merkurem se dost peru. Je to bůh. Nevím, jestli v tom boji zvítězím. Ale uvidíme.

Kdo je tvůj oblíbený komik?

Jako kluk jsem koukal na Chaplina, na Laurela a Hardyho. Zbožňuju Mr. Beana, i když je hodně svérázný. Vlasta Burian byl excellentní. V *Četnících* se mi víc než Louis de Funès líbí jeho parťák a velitel, Michel Calabru. To je skvělý komik.

Děkujeme za rozhovor (rap/peh)

Molière: Amfitryon

OTMAR BRANCUZSKÝ

Otmare, jsi vyučený knihař. Co ti z tohoto řemesla zůstalo?

Ke knihařině jsem se dostal jako slepek k houslím. Dodneška čuchám k novým knížkám. Mám rád vazby, nemám rád brožovaný knihy.

Můžeš prozradit, jakou knížku máš rád?

Poslední roky jsem přečetl málo knih. Mám rád knížky Alexandra Grina. Miluju *Romanci pro křídlovku*, i tu zfilmovanou. Nejraději čtu ve svém synovi Otmarovi. A určitě to není nuda.

Čím jsi chtěl být v dětství?

Chtěl jsem být sportovec, ale k herectví jsem trochu tihnul. V páté třídě jsem napsal divadelní hru. Paní učitelka Okřínová mi tehdy řekla: „Ty budeš herec.“

A jak k tomu došlo, že jsi se stal hercem?

Když se dělala nějaká legranda, vždycky jsem se k tomu nacho-
mejt. Moji učitelé knihařství ve Vidmavě v Jeseníkách hráli divadlo a přibrali mě k sobě. Pak jsem se z recese přihlásil na JAMU. Nevzali mě. To byla sázka v hospodě. Měl jsem vystudovanou umělecko-průmyslovou školu v Brně, obor grafika a fotografie. Živil jsem se výtvarnicinou. V jihlavském muzeu jsem připravoval výstavy, maloval plakáty. Párkrát jsem si zahrál v divadelním spolku Klicpera. Moji poslední výstavu přijel schválit soudruh z Ostravy. Nelíbila se mu Makovského socha *Klečící žena myjící dítě*. Řekl, že by to chtělo nějakého havíře a že není pěkné, jak se ta matka hrbí... Odešel jsem na hospodu do Brtnice. Dělal jsem dva roky hospodskýho a založil ochotnický soubor „Bez chiby“. Najednou jsem tam pocítil, že bych to měl s herectvím zkusit doopravdy. Ve 34 letech jsem oslovil Michala Junáška a Miloše Stránského a 1. ledna 1990 jsem nastoupil jako elév do Horáckého divadla v Jihlavě. Myslím si, že člověk nemá spekulovat o tom, co mu řekne duše.

C. Goldoni: *Impresárió ze Smyrny*

Kdo tě objevil pro Městská divadla pražská?

Po dvou a půl letech v Jihlavě jsem nastoupil k Jiřímu Ouřadovi do divadla v Hradci Králové, kde jako host režíroval Milan Schejbal. 1994 mi nabídl hostování v Divadle ABC v inscenaci *Jak jsem vyhrál válku*. Na to konto jsem dostal angažmá.

Co tě přivedlo do Činoherního klubu?

O Činohráku jsem hodně slyšel od mých kamarádů Lály Dulavy a Ondry Vetchého. Pamatuju si, že když jsem sem poprvé přišel, měl jsem pocit, jako když přijdu někam domů. Před šesti lety jsem tu hrál za Michala Suchánka ve *Vodním družstvu*. V roce 2004 jsem byl pozván do *Impresária ze Smyrny*, pak do *Rodinné slavnosti a Amfitryona*.

Jsem rád, že jsem tu poznal Ladislava Smočka a Martina Čičváka. Baví mě koukat se z portálů, co se děje na jevišti, a pozorovat herce, kteří se navzájem vnímají. To nefunguje v každém divadle. V Činoherním klubu se takové vnímání velice ctí.

Měl jsi možnost pracovat také ve filmu?

Párkrát jsem dostal větší příležitost. V *Městečku* u Honzy Krause, v *Podvratácích* Iva Macharáčka. V *Návratu zbloudilého pastýře* režiséra Petra Kotka hraju s Vladimírem Javorským. Doufám, že další pěkná role ještě přijde.

Co ti přináší život u divadla?

Pro mě je důležitá svoboda mysli. Ten kumšt, tenhle zvláštní druh volnosti a svobody. Divadlo pro mě není zaměstnání, je to životní styl.

Děkujeme za rozhovor (rap/peh)

David Mamet

AMERICKÝ BIZON

Odborníci. Profesionálové. Tři muži na svém místě.

Překlad a režie / **Ondřej Sokol**

Don Dubrow / **Petr Nárožný**

Walter Cole, zvaný Teach / **Michal Pavlata**

Bob / **Marek Taclík**

Současné americké drama ve výborném překladu. Tři lůzři ztracení v suterénu společnosti, mezi veteši, k níž přišli pochybným způsobem, dostali tragický nápad, jak vystoupat k penězům a ke štěstí. Ke štěstí diváka vystoupal Michal Pavlata k jednomu ze svých nejlepších výkonů.

Ondřej Formánek, Mf Dnes 11. listopadu 2006

(...) Režijní práce Ondřeje Sokola se ve shodě s tradicí Činoherního klubu soustřeďuje na herecký přínos, a proto bylo docela napínavé sledovat, jak se Petr Nárožný vyrovnává se zrádným hereckým protiúkolem. Jindy herec expresivního gesta, jež vzápětí dokáže uzavřít do ironické závorky, musí najednou minimalisticky odehrát trápení muže, který nemůže svůj vnitřní konflikt jednoduše překřičet. Onen konflikt zní: komu věřit. Zda svému prostomyslnému pomocníčku Bobovi s dobrým srdcem (Marek Taclík), jemuž dal šanci dostat se z drogové závislosti, anebo generačnímu kumpánovi (Michal Pavlata), který vytuší příležitost konečně přijít ke slušným penězům – zlatému valounku z hory amerického snu. (...) Michal Pavlata znamenitě hraje právě takového blouznivce, jemuž asi už ujely všechny vlaky, a tak se zoufale chytá poslední šance. Sám na sobě poznal, že nelze nikomu věřit, pochopil, že život je karetní partie, v níž každý každého podvádí. (...)

Richard Erml, Reflex 45/2006

Doušky

- **Diana Šoltýsová** alternuje Emílii v Hamptonových *Nebezpečných vztazích* a Pomponnette v Feydeauově *Dámském krejčím*.

- **Jan Hájek** hrál v listopadu roli Michaela v *Rodinné slavnosti*.

- 5. prosince byl v ČK Mikuláš.

- 15. prosince 1931 se narodil **Evald Schorm**.

V Činoherním klubu režíroval v roce 1966 Dostojevského *Zločin a trest* v dramtizaci Aleny a Jaroslava Vostrých, v roce 1969 hru Pavla Landovského *Hodinový hoteliér*.

- **Lenka Sagulová** získala ZLATÝ OŘÍŠEK za roli holčičky v *Panu Polštář*.

Ahoj všichni v Činoherním klubu!

V neděli 3.12. jsem ve studiu ČT v Brně získala cenu pro šikovné děti Zlatý oříšek, na kterou jste mne nominovali. Mám z toho velkou radost a chci vám za to poděkovat, protože tu cenu jsem dostala také Vaší zásluhou! Jsem moc ráda, že se s vámi všemi můžu v divadle setkávat, že jsem tu příležitost dostala! Je mi mezi vámi moc dobře! Díky!

Ahoj Vaše "malá Lenka"

- 13. listopadu se v Činoherním klubu uskutečnila tisková konference občanského sdružení **MLUVÍCÍ KNIHA**. Do archivu ČK a do **Knihovny K. E. Macana**, která je určena pro zrakově postižené, byly předány záznamy představení *Osířelý západ* a *Pan Polštář* opatřené audiopopisem. Mluvicí kniha připravuje pro knihovnu mimo jiné i další inscenace z repertoáru Činoherního klubu.

Rádioservis poskytuje slepeckým organizacím nahrávky, které vznikly na půdě Českého rozhlasu. Mluvicí kniha se zabývá něčím úplně jiným. Dělá původní tvorbu, něco, co u nás nedělá nikdo jiný. Načíst knihu není takový problém, ale najít v dramaturgii českých divadel jevištní představení, které lze pojednat tímhle způsobem, je činnost nesmírně záslužná a v tom je jejich prvenství.

Michal Pavlata

Pavel Musil a Gabriela Vorlíčková – MLUVÍCÍ KNIHA

Obsluhoval jsem anglického krále

19. prosince bude uveden do kin film podle románu **Bohumila Hrabala** *Obsluhoval jsem anglického krále*.

Režisér **Jiří Menzel** obsadil do role Jana Dítěte bulharského herce Igora Barneva a Oldřicha Kaisera. **Josef Abrhám** hraje hoteliéra Brandejse, **Jaromír Dulava** číšníka Karla, **Rudolf Hrušínský** hoteliéra Tichotu.

V.A.D. Kladno

TAJEMNÝ VAD V KARPATECH

O hledání přitažlivého v literatuře bezmála brakové s jedinou jistotou v krásě karpatského horstva, zvláště za starých časů, které ostatně leckde trvají dodnes.

Neděle 14. ledna 2007

Scénář a scéna: **Lupinec & Co** / Režie a kostýmy: **V.A.D.**

Hudba: **Tarař de Haidouks** / Úprava zvuku: **F. Šlukovrbovec**

Zvuk: **Jiří Brzda** / Světla: **Sam Clemens, Johnny**

Logistika: **Sergej Husmarov, Jiří Brzda**

Hrají: **František Šlukovrbovec, Jasanka Kajmanová, Dušan Pilát, Růžena Roentgenová, Sergej Husmarov, Ikaros Feferon, Stáňa Majerová, Vilém Říha, Kazimír Lupinec, Benedikt Císařský.**

V.A.D. je amatérský divadelní soubor působící v Kladně i celé ČR. Byl založen bývalými spolužáky z kladenského gymnázia. V Činoherním klubu již hrál představení *Rozpaky zubaře Svatopluka Nováka*, *Hotel Infercontinental*, *Rozmarné léto*.

www.divadlo-vad.cz

ČINOHERNÍ KLUB 1965-2005

(...) Hutný esej Milana Lukeše *Divadlo pojaté jako klub* (žádáná „pamětnická momentka“, za níž ho autor vydává) črtá úspornou, leč výmluvnou zkratkou portrét i historii ČK v souřadnicích domácí divadelní a společenské situace, upozorní na zahraniční paralely divadel-klubů a po „zastaveních“ u režie, herectví (v obou disciplínách připomene propojení s filmovou tvorbou) a scénografie objektivně poukáže na linii zdejší angloamerické dramaturgie. Osobně laděný *Příspěvek k legendě* Aleny Urbanové se točí kolem vzniku a první éry ČK, kterou autorka sledovala jako kritička. Zdeněk Hořínek (*Chodit do ČK...*) se zaměřil také na první fázi ČK, i když jeho činnost na rozdíl od Aleny Urbanové dodnes sledovat nepřestal. Oba však závěrem říkají jinými slovy totéž: „Vrátit se na začátek nelze, ale je možné z těch legendárních časů převzít to hlavní: vědomí, že magie hereckých osobností byla, je a bude největší silou živého divadla.“ (Urbanová); „Smutek z toho, co bylo a co už není... Radost z toho, že noví mladí režiséri a herci se zdarem navazují na bohatou tradici a proměňují ji k nepoznání podle vlastního generačního postoje a pocitu.“ (Hořínek). (...)

Eva Šormová, *Divadelní revue* 3/2006

Vydal Činoherní klub ve spolupráci s Nakladatelstvím Brána a Divadelním ústavem. Knihu lze zakoupit v pokladně ČK za 430 Kč.

P F 2 0 0 7

Poskytovatel čtyřletého grantu na provoz: Hlavní město Praha

Partneři Činoherního klubu

Redakce Činoherního čtení: Roman Císař, Petra Honsová a Radvan Pácl.

Foto: Pavel Kolský, Martin Sršeň, Pavel Nesvadba, archiv V.A.D.

Grafická úprava: Kateřina Skalníková a Martin Straka.

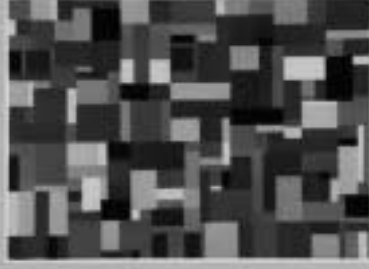
* g a l e r i e
s m e č k y

**Ve Smečkách 24,
110 00 Praha 1**
(vedle Činoherního klubu)

e-mail: galerie.smecky@ppos.cz

tel.: +420 222 210 268

tel./fax: +420 222 210 272

Navštivte výstavu

„odsud někam, odněkud sem“

*Staša Fleischmannová, Jaromír E. Brabenec,
Jiří Ladocha, Karel Trinkewitz*

Výstava bude otevřena do 10. ledna 2007, úterý - sobota, 11.00 - 18.30 hodin.

Vstup zdarma pro držitele ZTP, ZTP/P, důchodce, děti, studenty SŠ i VŠ a pro všechny držitele Zákaznické karty Pražské plynárenské, a. s.